

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.II.112/2021/7. szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Győrött, 2022. március 24. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2021. szeptember 20. napján kihirdetett 31.B.9/2021/18. számú ítéletét *helybenhagyja* azzal, hogy a szabadságvesztésbe a 2020. július 6. napjától 2021. szeptember 20. napjáig előzetes fogvatartásban töltött idő kerül beszámításra.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől, 2021. szeptember 20. napjától a mai napig, 2022. március 24. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

I n d o k o l á s

[1] A Székesfehérvári Törvényszék a 2021. május 28-tól szeptember 20. napjáig tartó nyilvános folytatólagos tárgyalássorozat alapján meghozott, és utóbbi napon kihirdetett, 31.B.9/2021/18. számú ítéletével Terhelt1 vádlott bűnösségét emberölés büntettének kísérletében (Btk. 160.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés d/ és j/ pontok), valamint közveszélyokozás büntettében (Btk. 322.§ (1) bekezdés) állapította meg, ezért halmazati büntetésül 11 év 6 hónap fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés-büntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról, a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a büntetőeljárás során előterjesztett polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, valamint kötelezte a bűnösnek kimondott vádlottat a büntetőeljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, az élet elleni cselekmény minősítésének megváltoztatása és a büntetés súlyosítása végett, a vádlott és védője pedig a közveszélyokozás büntettének eltérő minősítése, illetőleg enyhítés érdekében jelentett be jogorvoslati kérelmet.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.289/2021/1-I. számú átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést módosítva, azt kizárólag a kiszabott szabadságvesztés-büntetés súlyosítása végett tartotta fenn, ezzel összefüggésben a védelem által előterjesztett jogorvoslati kérelmeket nem tartotta alaposnak.

Az ügyészi álláspont a megfelelő módon és szükséges részletességgel lefolytatott bizonyítás alapján megállapított ítéleti tényállást teljeskörűen megalapozottnak ítélte, amelyből az eljáró bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott büntetőjogi felelősségére, és nem tévedett az általa elkövetett bűncselekmények minősítését illetően sem.

A támadott határozat indokolása körében hiányolta az időbeli hatály kérdésében történő állásfoglalást, az eljárás tárgyát képező bűncselekmények minősítésével kapcsolatosan pedig rámutatott arra, hogy a közveszélyokozás vonatkozásában a bűncselekmény befejezett alakzatával állunk szemben, amely olyan eredmény-bűncselekmény, amely esetben eredményként nyilvánvalóan a közveszély létrejötté értékelendő. Miután pedig jelen esetben reális lehetősége volt annak, hogy a vádlott által okozott tűz tovább terjed, az már önfenntartó volt, magától nem aludt volna el, megállapítható az is, hogy előre meg nem határozatható méretű vagyontömeget, illetőleg emberéletet veszélyeztetett.

A büntetés kiszabása körében az ügyészi álláspont kifogásolta a bűncselekmények elkövetéséhez vezető élethelyzet terhelt javára történő értékelését, ugyanis a konfliktusokban, az elmérgesedett viszony kialakulásában a vádlottnak jelentős szerepe volt, azok nagyrészt az ő magatartására vezethetők vissza. Az elsőfokú bíróság által értékelt enyhítő körülmények a középértékűtől az alkalmazott mértékű eltérést nem teszik lehetővé, a különös részi minimum közelében alkalmazott joghátrány tehát eltúlzottan enyhe, indokolt a büntetés tartamának jelentős mértékű felemelése.

Az ítélet egyéb rendelkezései azzal törvényesek, hogy az előzetes fogvatartásban töltött idő pontosan, dátumszerűen határozandó meg.

Fentiekre figyelemmel a fellebbviteli főügyészségi indítvány a törvényszék ítéletének Be. 606.§ (1) bekezdése alapján történő megváltoztatására, a kiszabott szabadságvesztés-büntetés tartamának felemelésére, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításával kapcsolatos rendelkezések pontosítására, egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult azzal, hogy az időbeli hatályra történő utalással kiegészítendő az ítéleti indokolás.

[4] Fellebbezésének írásbeli indokolásában a terhelt védője fenntartotta a jogorvoslati kérelmében foglaltakat, a vádlottal szemben megállapított bűncselekmény jogi minősítésének megváltoztatása mellett a kiszabott büntetés helyett enyhébb büntetés alkalmazására tett indítványt a Be. 606.§ (1) és (4) bekezdésében foglaltakra figyelemmel. Álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem igazolható, hogy a vádlott egyenes vagy eshetőlegesen szándékkal kívánt közveszélyt előidézni, nem bizonyított, hogy a vádlott tudattartama átfogta, hogy a ház égése esetén másik ingatlanra is áttérjedhetett volna a tűz. A közveszélyokozás tekintetében tehát az (5) bekezdés szerinti gondatlan alakzat állapítható meg.

A büntetés kiszabásával összefüggésben arra mutatott rá, miszerint az elsőfokú bíróság nem kellő módon értékelte az időmúlás tényét és jelentőségét, emellett enyhítő körülményként nagyobb súllyal kellett volna értékelni azt a tény, mely szerint a vádlottat élettársa betegsége, egészségi állapota érzelmileg erősen megviselte, élettársa fiával rendkívül feszült kapcsolat alakult ki, ezek miatt beszűkült érzelmi állapotba került, s ez vezetett a cselekmény elkövetéséhez. További jelentős enyhítő körülmény az önfeljelentése, a ténybelileg teljes beismerő vallomása és őszinte megbánása is, valamint az emberölés tekintetében a távoli kísérletként történő megvalósítás és szándékának eshetőlegessége.

Mindezen körülmények kellően megalapozottá teszik a kiszabott büntetés enyhítésére irányuló indítványt.

A vádlott a másodfokú bírósághoz címzett írásbeli észrevételében az eljárás során lefoglalt bizonyítékokra, kamerafelvételekre, hangfelvételekre hivatkozva arra mutatott rá, hogy az elektronikai adathordozókon lévő adatok igazolhatják, hogy a bűncselekmények elkövetését megelőzően érzelmi és fizikai értelemben is félelemben tartották őt, és a tűrőképességének határait túllépve került sor végül részéről a cselekmények megvalósítására. Ezen adatok értékelésével más színben tűnnének fel a történetek, illetőleg annak hiteles előzményei.

[5] Az ítéltábla az előterjesztett fellebbezések tartalmára – különösen a védelmi jogorvoslati kérelem irányára tekintettel –, a fellebbviteli főügyészségi átiratban foglaltakra, a védelmi jogorvoslati kérelem írásbeli indokolására, illetőleg a terhelt írásbeli észrevételének tartalmára is figyelemmel a fellebbezésekkel sérelmezett elsőfokú ítéletet a Be. 590.§ (1) és (2) bekezdései alkalmazásával teljes körűen felülbírált. A másodfokú felülvizsgálat során az ítéltábla nem észlelt olyan perrendi szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatát megakadályozta volna.

[6] A rendelkezésre álló bizonyítási anyag vizsgálata alapján megállapítható volt, hogy a széles körben és minden szükséges vonatkozásban beszerzett bizonyítékalmaz tárgyalás anyagává tételére a büntetőeljárás során perrendszerűen került sor, az eljáró bíróság tevékenysége folytán minden olyan bizonyíték a tárgyalás részévé vált, amely a tényállás megalapozott megállapításához szükséges volt, a törvényszék az irányadó történeti tényállást teljes egészében felderítette, s azt egészében helyénvaló módon is állapította meg. Az első fokon eljáró bíróság a kellő részletességgel foglalkozott mindazokkal a személyi és okirati jellegű bizonyítékokkal, amelyek az ügy megkerülhetetlen tényezőiként alkalmasak voltak arra, hogy törvényes bizonyítékértékelés alapjául szolgáljanak. Mindezeket összevetette a terhelt érdemi védekezésével, az ezzel kapcsolatos tényeket és adatokat egymásra is tekintettel, összefüggéseikben is kellő értékelésben részesítette.

A rendelkezésre álló hiteltérdemlő bizonyítékok tartalmával adekvát módon került megállapításra az elsőfokú bíróság részéről, miszerint a történeti tényállás megállapításának meghatározó jelentőségű eleme és egyben alapja a vádlotti teljes ténybeli beismerő vallomás, Terhelt1 maga sem vitatta, hogy a tüzet a házban az általa nem sokkal korábban megvásárolt benzín szétlocsolásával és meggyújtásával szándékosan maga okozta, ekkor sértett sértett a nem sokkal korábban bekövetkezett agyvérzése folytán magatehetetlen, önmentésre képtelen állapotban volt és a ház felgyújtásának pillanatában a terhelt által is tudottan az ingatlan szuterénjében tartózkodott. Mindezeket egyúttal megfelelően alátámasztotta tanú1 tanúnak a fenti kérdésekben a vádlottéval azonos vallomása, és hasonlóképpen az eljárás során meghallgatott tanúk, különösen tanú2 és tanú3 előadásai, továbbá a házban és a benzinkúton rögzített kamerafelvételek, valamint a vádlott rendőrségi bejelentésének szöveges tartalma is, amely a terhelti utólagos védekezéssel szemben azt is aggálytalanul bizonyította, hogy sértett tanú nyilatkozatainak megfelelően a vádlottnak egyidejű tudomása volt arról, hogy a sértett fia a ház felgyújtását megelőzően gépkocsival elhagyta az ingatlant, abban rajta kívül kizárólag a sértett tartózkodik.

Az irányadó ítéleti tényállás megállapítása során az eljáró bíróság helytállóan volt figyelemmel a vádlott állapotával kapcsolatos igazságügyi pszichológus szakértői vélemény megállapításaira, a tűzvizsgálati igazságügyi szakértői vélemények tartalmára, valamint a szakértőnek a tárgyaláson tett nyilatkozataira, a helyszíni szemle jegyzőkönyvében foglaltakra, a csatolt fényképmellékletek által tanúsítottakra, az ezzel összefüggésben feltárt és rögzített tárgyi bizonyítékokra, a sértetti állapottal kapcsolatosan a gondnokság alá helyezés becsatolt iratanyagára, tanú5, tanú4 tanúk vallomásaiban foglaltakra.

[7] A releváns tényállási elemekre vonatkozóan a törvényszék mérlegelése valamennyi bizonyítékra kiterjedt, ezeket körültekintően elemezve az elsőfokú bíróság a szükséges részletességgel megindokolta, hogy az irányadó tényállást mely egymást erősítő bizonyítékokra alapította, így a bizonyítási anyag helytálló értékelésével az indokolási kötelezettségének is megfelelően eleget tett. A rendelkezésre álló egyes bizonyítási eszközöket, azok tartalmát az elégséges mértékben ismertette, és okszerű indokolással ellátva állást foglalt a hiteltérdemlőségük és bizonyító erejük tekintetében is.

A rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelése körében az elsőfokú bíróság az elektronikai adathordozókon, kamerafelvételeken, hangvételeken rögzített adatok terhelt által utólag

kifogásolt, illetőleg hiányolt értékelését is megfelelően elvégezte, amelynek eredményeképpen helytállóan jutott arra a megállapításra, miszerint az eljáró bíróságnak nem feladata (és erre a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megfelelő módja sem volt) állást foglalni atekintetben, hogy a sértett gyermeke és a vádlott között a nyílt gyűlölködésig fajuló viszony mely okok és tényezők hatására alakult ki, s e körben melyik félnek milyen részizagságai lehetnek. Utóbbiakra tekintettel a terheltnek az elsőfokú védekezését megismétlő másodfokú érvelése a törvényszék által megfelelően rögzített és helytállóan értékelt bizonyítékok felülmérlegelésére irányult, melyre azonban a Be. 593.§ (2) bekezdésében megfogalmazott tilalom folytán a másodfokú eljárásban a megalapozottan megállapított tényállás mellett nem kerülhetett sor. Az alappal nem támadható bizonyítékértékelés eredményeként megállapított tényállás ilyen módon összhangban áll az okszerűen mérlegelt bizonyítékokkal, erre figyelemmel a másodfokú bíróság az ítéletét az elsőfokú bíróság által megalapozottan megállapított tényállásra alapította.

[8] A fentiek szerint megalapozott tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést a terhelt bűnösségének fennálltára, büntetőjogi felelősségének megállapíthatóságára, és nem tévedett az általa elkövetett bűncselekmények jogi minősítését illetően sem.

Helytállóan ismerte fel a törvényszék, hogy a közveszély okozása tekintetében a bűncselekmény befejezett alakzata állapítható meg. A közveszély okozás büntette eredmény-bűncselekmény, magának a közveszélynek a létrejötte értékelendő eredményként. A megalapozott tényállás szerint jelen ügyben reális lehetősége volt annak, hogy a már önfenntartóvá váló tűz tovább terjedve a szomszédos ingatlanra előre meg nem határozható méretű vagyontömeget, illetőleg emberéletet veszélyeztet, az ezzel kapcsolatos veszélyhelyzet a vádlotti magatartással szigorú és közvetlen okozati összefüggésben a helyszínen kialakult. Megállapítható az is, hogy a terhelti cselekmény közveszélyes következményei lehetőségének tudatában hajtotta végre a vádlott a cselekményét, utóbbiak iránt – akárcsak magatartása jóvátehetetlen, emberi élet elvételével járó eredménye vonatkozásában – közömbösséget tanúsított, mindkét jogvédte érdek tekintetében az előre látott következmények kialakulásába belenyugodott.

Az alkalmazandó jogszabály kiválasztása körében megállapítható, hogy a 2020. XI. 5-én hatályba lépett Btk. általános részét érintő változások súlyosabbak a vádlott nézve, különösen a feltételes szabadságra bocsáthatóság kizártságát illetően, ezért a bűncselekmény elkövetésekor hatályos törvény alkalmazandó.

[9] A büntetéskiszabás másodfokú felülbírálata körében az ítéltábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által feltárt és megfelelően értékelt súlyosító és enyhítő körülményekre, illetőleg azok nyomatékára, s atekintetben is osztotta a törvényszék joghátrányok meghatározásával kapcsolatos álláspontját, hogy az enyhítő körülmények jelentősen nagyobb nyomatékára figyelemmel a jelentősen a középérték alatt meghatározott büntetési tartam meghatározása megfelel a büntetési céloknak. E körben fokozottan kellett értékelni azt a körülményt a másodfokú bíróságnak, miszerint a cselekmény közveszélyes következményei tekintetében is csupán eshetőleges szándék róható az elkövető terhére.

Utóbbiakra figyelemmel a törvényszék által a különös részi minimumot kisebb mértékben meghaladó tartamban kiszabott joghátrány nem eltúlzottan, illetőleg törvénysértően enyhe, annak érdemi mértékű emelése nem mutatkozott szükségesnek.

Osztotta az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség jogi érvelésének azon részét, miszerint a bírósági ítéletben a terhelt által előzetes fogvatartásban töltött időt pontosan, dátumszerűen, vagy egyéb szöveges módon félreérthetetlenül kell meghatározni, erre figyelemmel a terhelt

által a 2020. július 6. napjától 2021. szeptember 20. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számította be a kiszabott szabadságvesztés-büntetésbe.

[10] A fentiekre figyelemmel az ítéltábla az előterjesztett fellebbezéseket a 2020. évi LVIII. tv. 211.§ (1), (2) bekezdésére figyelemmel a Be. 598.§ (2) bekezdése alapján tanácsülés keretében elbírálva a törvényszék ítéletét a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján az előzetes fogvatartás beszámításával kapcsolatos ítéleti rendelkezés pontosítása mellett helybenhagyta azzal, hogy a Btk. 92.§ (1), (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet kihirdetésétől, 2021. szeptember 20. napjától a másodfokú határozathirdetés napjáig a terhelt által előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítani rendelte a kiszabott szabadságvesztés tartamába.

Győr, 2022. március 24.

Dr. Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

Dr. Németh Balázs sk.
előadó bíró

Dr. Vajda Edit sk.
bíró

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Székesfehérvári Törvényszék 2021. szeptember 20. napján kelt 31.B.9/2021/18. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2022. március 24.

Dr. Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke